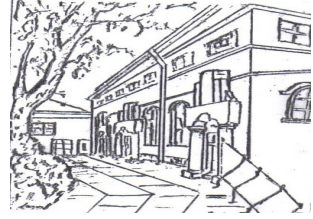

Biserica Creștină Baptistă
„Golgota”
Șos. Nicolae Titulescu, Nr. 56 A
Sect.1, București

Nr. 38 August 2008

Maria si Marta

*„Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată
bucuria și pacea, pe care o dă credința, pentru ca,
prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!”*

Romani 15:13

Ce este viața?

Viața este pentru noi o minune, un mister.

Într-o dimineață, când păsările cântaseră până au tăcut de oboseală, liniștea a fost întreruptă de *un pițigoi*, care a întrebat: "Ce este viața?"

Păsările s-au speriat întâi, dar, mai târziu, *o ciocârlie* a răspuns: "Viața este o cântare". "Nu, ea este o luptă în întunec" a spus *o cârtiță*, care tocmai își scosese capul deasupra pământului. "Eu cred că viața este o dezvoltare" a zis un *boboc de trandafir*, deschizându-și petalele spre marea desfătare a *unui fluture* care a sărutat bobocul de trandafir și a strigat: "Viața este numai bucurie."

"Numește-o, mai degrabă o vară scurtă" a fost răspunsul *unei muște*, care tocmai bâzâia pe acolo. "Eu găsesc că viața nu este altceva decât muncă și osteneală" a zis *o furnică*, ce se trudea să târască un pai de câteva ori mai mare ca ea.

În clipa aceea, au căzut *câteva picături de ploaie* și au șoptit deslușit: "Viața este un întreg șir de lacrimi".

"Vă înșelați" a replicat *vulturul*, care zbura maiestos prin văzduh: "Viața este libertate și tărie".

Se înserase, și *o vrabie* le-a propus tuturor să meargă la culcare, pentru o bine meritată odihnă. Atunci a început să adie *vântul de seară*, care șoptea printre vârfurile pomilor: "Viața este numai un vis." Peste tot se coborâse liniștea, se mijeau zorii, când într-o odaiță de studiu, *un savant* stingea veioza. Făcând asta a scos din pieptul lui un suspin: "Viața este o școală continuă. Învățăm, învățăm mereu,"

Afară, se auzeau vorbind *câțiva tineri*; se întorceau după o noapte de petrecere și unul dintre ei a scos un geamăt tare: "Viața este o dorință neîmplinită!" Apoi, *vântul de dimineață* șopti și el: "Viața este un veșnic mister".

Cunosc însă un om, mai mare decât mulți din cei ale căror nume luminează în paginile Scripturilor Sfinte. În luptele acestei vieți, în activitatea fără răgaz, călătorind din loc în loc și în final aruncat în temniță și martirizat pentru credința lui. El a strigat în Epistola către Filipeni 1:21 "Pentru mine a trăi este Cristos!" Cu alte cuvinte: **Viața este Cristos!**

*Note de Teodor Popescu,
transcrise de Șerban Constantinescu*

(1950)

A învăța să trăiești pentru alții

*"Purtați-vă sarcinile unii altora și
veți împlini astfel legea lui Hristos" (Galateni 6:2)*

Înaintând în viața creștină, credinciosul trebuie să fie întotdeauna mai treaz cu răspunderile sale față de alții. Aceluia căruia nu-i pasă de fratele său dă dovadă de o mare sărăcie spirituală.

Vor fi numiți drepti acei care au făcut dovada de compătimire față de frații lor în nenorocire, pe când cei ce au rămas indiferenți vor fi condamnați. Altfel spus, piatra de încercare a credinței noastre este iubirea pe care o arătăm în mod practic, față de cei care au nevoie de noi. Este un avertisment solemn pe care ni-l adresează Domnul.

Isus, Mântuitorul și judecătorul nostru - Matei 25:31-33

Isus afirmă, că El va reveni la sfârșitul timpurilor pentru a judeca lumea.. El se va așeza pe tronul Său de domnie. Orice ființă va veni în fața judecătorului ei. El va despărți pe cei drepti de cei nedrepti. Judecata Sa se va sprijini pe cunoașterea Sa perfectă a tuturor gândurilor noastre și adevăratelor motive ale acțiunilor noastre.

Este cert că Domnul va ține seama de credința oamenilor în Mântuitorul lor. Dar separarea celor drepti de cei răi se va face în lumina manifestărilor practice ale acestei credințe în acțiuni de iubire frățească. Cei răi vor fi condamnați prin lipsa lor de compătimire față de săraci și nenorociți.

Roadele vieții creștine - Matei:25:34-40

Domnul declară pe cei dreți “binecuvântații Tatălui Meu”. El îi recunoaște ca ai Săi din cauza acțiunii lor de iubire creștină și de fraternitate trăită: ei au hrănit pe cei flămânzi, au îmbrăcat pe cei goi, au vizitat pe cei izolați, pe bolnavi și pe prizonieri. Aceasta nu spune că oamenii sunt mântuiți prin operele lor altruiste.

Evanghelia învață fără vreo greșeală posibilă, că încrederea în Isus Hristos ca Mântuitor este singura condiție pentru a obține viața veșnică. Dar spiritul de iubire care animă pe creștini este dovada că ei au crezut în Mântuitorul care a venit nu pentru a fi servit, ci pentru a servi. Tot ceea ce ei fac pentru alții este ca și cum ei ar face pentru Hristos. Suntem aici în prezența unui adevăr pe care nu trebuie să-l uităm niciodată: Credința în Hristos, Mântuitorul nostru, este inseparabilă de iubirea față de aproapele nostru; o iubire este adevărată numai dacă se traduce prin acte de slujire.

Urmările indiferenței - Matei 25:41-46

Dreptatea divină va lovi pe cei răi. Ei nu vor fi zdrobiți pentru totdeauna, dar vor fi scufundați într-o spaimă veșnică, într-un loc pregătit pentru diavol și pentru îngerii săi. Motivul condamnării lor este clar exprimat. Ei nu au arătat nici o compătimire față de cei însetați sau înfomețați. Ei nu au făcut nimic pentru cei străini, bolnavi și întemnițați. Împietrirea lor în fața nevoilor oamenilor este dovada că ei nu au devenit niciodată copiii lui Dumnezeu. A trăi în mod egoist înseamnă a trăi despărțit de Hristos. Acela care nu poartă nici un rod al iubirii este nepotrivit pentru împărăția lui Dumnezeu.

Grija față de nevoile altora este tocmai semnul distinctiv al creștinului

Creștinul a primit o inimă nouă, o inimă în care Hristos locuiește și în consecință, o inimă unde domnește iubirea creștină. În orice altă împrejurare, creștinul caută binele semenilor săi. Astfel ei acționează în Numele lui Hristos. Din păcate, mulți creștini par a se interesa foarte puțin de frații lor. Ei sunt indiferenți la nevoile, mâhnirile sau bucuriile celorlalți. Domnul se bucură atunci când vede pe unul din ucenicii Săi dăruind din timpul lui, din puterile sale, din banii săi pentru a veni în ajutorul flămânzilor, bolnavilor sau a celor izolați, sau pentru a aduce Evanghelia celor care nu o cunosc.

Iubirea noastră pentru alții trebuie să se traducă prin fapte concrete

Acest principiu este adevărat în toate domeniile vieții. În familie, părinții au grijă de copiii lor, veghează asupra celor bolnavi, fac să domnească un spirit de într-ajutorare. În raporturile cu vecinii noștri trebuie să știm să discernem nevoile altora – fără ca pentru aceasta

să năvălim în viața lor, amestecându-ne în ceea ce nu ne privește – unul este descurajat și așteaptă puțină simpatie, altul se simte singur și are nevoie de un prieten. Ocaziile de a sluji nu lipsesc. Atunci când vedem oamenii care suferă din cauza nedreptății sau care fac parte dintr-o minoritate disprețuită, noi nu putem decât să le luăm apărarea și să fim de partea lor.

Creștinul trebuie să lupte pentru triumful planului lui Dumnezeu

Inima urmașilor lui Hristos nu se poate decât frânge atunci când văd dezlănțuirea puterilor răului în lume: dezbinarea, imoralitatea, nedreptatea și egoismul. Milioane de oameni suferă de foame, de dispreț și de frică; ființe omenești pentru care Hristos a suferit pe cruce. Dar Dumnezeu continuă să se intereseze de acești oameni și să acționeze pentru salvarea lor. Creștinul nu poate decât să se ofere Dumnezeului său în lupta contra răului și în opera de împăcare. Îi este imposibil să rămână indiferent.

Când luăm asupra noastră poverile altora, noi devenim instrumentele lui Hristos pentru a mângâia, a întări și a salva pe careva din calea noastră.

I. Hodoroabă - Manual biblic

Oprește-te din când în când

Oprește-te din când în când
Pe drum numai cu tine,
Și vezi cu ce te duci de-aici
În viața care vine.

Oprește-te și până poți,
Spre Dumnezeu te-ndreaptă
Că nu știi după care ceas
Sfârșitul te așteaptă.

Căci în zadar te vei opri

Când moartea te culege
Atunci pe veci de veci va fii
Târziu a mai alege.

din Revista Facla 1936-1940 – trimisă de
sora *Anda Filipescu*

MÂNTUIREA

Mântuirea este marea lucrare divină pe care Dumnezeu a rânduit-o din veșnicie pentru oameni, și a realizat-o în timp prin Isus Hristos.

Oameni mântuiți, adică iertați de Dumnezeu, plăcuți lui Dumnezeu sau declarați neprihăniți, adică cu o viață după voia Sa, au fost și în timpul Vechiului Testament, înainte de Isus Hristos, ca Enoh, Noe, Sem, Avram, Isaac, Iacov, Iosif, Moise, Iosua, unii judecători, profeți și probabil mulți alții, așa cum declară psalmistul: *“Sfinții cari sunt în țară, oamenii evlavioși, sunt toată plăcerea mea”*. (Psalmul 16:3)

Mântuirea este una din cele mai importante lucrări pentru care Isus a venit pe pământ. *“Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut”*. (Luca 19:10)

Ce înseamnă cuvântul “mântuit”?

În sens de salvare personală sau națională de vrăjmaș folosirea cuvântului “mântuit”, se vede în Deuteronom 33:27-29: *“Dumnezeul cel veșnic e un loc de adăpost... El a izgonit pe vrăjmaș dinaintea ta... Ferice de tine Israele... un popor mântuit de Domnul, scutul care îți dă ajutor”* sau în 2 Împărați 19:32-34 se spune: *“De aceea așa vorbește Domnul asupra împăratului Asiriei: Nu va intra în cetatea aceasta, (în Ierusalim)... căci Eu voi ocroti cetatea aceasta ca s-o mântuiesc”*.

În sens spiritual, cuvântul “mântuit” are mai multe înțelesuri:

1. **Iertarea păcatelor.** Iertarea păcatelor este o necesitate universală, *“căci toți au păcătuțit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”* Romani 3:23. Așa învață Pavel pe frații din Roma, și este un adevăr evanghelic.

“Și iată că I-au adus un slăbănog, care zăcea într-un pat. Isus le-a văzut credința, și a zis slăbănogului: “Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!”... “Dar , ca să știți că Fiul are putere pe pământ să ierte păcatele: “Scoală-te”, a zis El slăbănogului, “ridică-ți patul și du-te acasă”. Slăbănogul s-a sculat și s-a dus acasă” Matei 9:2-7

Iată dovada că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii. De iertare a avut nevoie acel om, nu numai de vindecarea de paralizie. Și de iertare au nevoie și cei sănătoși.

Iertarea înseamnă a nu mai socoti pe cineva vinovat față de tine, când a greșit sau a păcătuțit împotriva ta, sau te-a păgubit cu ceva. Față de vina păcatului nu poate exista decât o absolvire prin dragoste, căci cei ce au păcătuțit nu mai pot repara stricăciunea făcută prin păcat.

Și cuvântul are putere de ucidere. Și lipsa de iubire este o ucidere, spune Ioan. 1 Ioan 3:15: *“Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș”*.

Iertarea este unica soluție și în relația cu Dumnezeu. Noi nu putem repara dezonoarea pe care I-o aducem lui Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu are o singură cale de împăcare cu noi, iertarea oferită prin viața Fiului Său, dăruit să moară pentru ispășirea acestor păcate. Ioan spune: *“Isus este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, și nu numai pentru ale noastre, ci ale întregii lumi”*. 1 Ioan 2:1-2

2. Scăparea de consecințele păcatelor. Odată ce Isus a iertat un om, acesta nu mai vine la judecată. Isus a spus: *“Oricine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.”* Ioan 3:18

Iar în Ierusalim, după vindecarea slăbănogului de treizeci și opt de ani, de la scaldătoarea Betesda, în disputa cu iudeii pe motivul că l-a vindecat în ziua sabațului, El a declarat printre altele: *“Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”* Ioan 5:24

3. Răscumpărarea din felul deșert de viețuire. *“Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.”* 1 Petru 1:18-19

Răscumpărarea este ideea care arată prețul sângelui lui Isus, dat pentru iertarea sau mântuirea noastră de păcate. Acest preț l-a dat Fiul lui Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu Tatăl, a îngerilor, a cerului, a istoriei și chiar Satan trebuia să știe cât costă păcatele provocate de el în oameni.

4. Ieșirea cu faptele vieții din lume. Petru spune la Rusalii, celor trei mii de ascultători: *“Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos”* Fapte 2:40. Sensul este: Părăsiți viața lor, faptele lor, salvați-vă de la pericolul judecării, adică pocăiți-vă și înnoiți-vă viața.

Ieșirea din lume nu este fizică sau trupească cu corpul, ci cu faptele. Isus a spus: *“Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău.”* Ioan 17:15

Ieșirea din lume se produce prin nașterea din nou. A fi mântuit înseamnă a avea două nașteri: Una din părinți fizici, prin legi biologice și una din Dumnezeu, prin Duhul Sfânt.

“Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se fac copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” Ioan 1:12-13

Mântuirea este înnoirea făcută de Duhul Sfânt, cum zice Pavel către Tit: “El ne-a mântuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt.” Tit 3:5

Ionel Truța – Doctrină biblică
(va urma)

Femeile Noului Testament

rubrică realizată de **Marioara Itoafă**

Acuila și Priscila

- continuare -

Sprrijinul minunatei familii de-a lungul timpului a fost atât de puternic încât apostolul Pavel când părăsește cetatea Corint și pleacă la Efes decide să ia cu el și pe Acuila și Priscila (*Faptele Apostolilor 18:18*). Apostolul Pavel hotărăște să plece din Efes spre Cezareea iar Acuila și Priscila rămân în Efes. Aici pentru ei începe o noua perioadă de muncă susținută pentru slujire în câmpul Evangheliei. În Efes la fel ca și la Corint, Acuila și Priscila sunt mereu gata să ofere **găzduire**, **ajutor spiritual** și **material**, într-un cuvânt sunt total atașați lucrării pentru Dumnezeu. Cei doi soți erau bine educați și **pricepuți învățători**.

În Efes a sosit un iudeu Apolo un mare orator, “tare în Scripturi”, “învățat în ce privește Calea Domnului”. Acuila și Priscila l-au luat pe Apolo în casa lor, l-au ucenicizat, explicându-i Cuvântul lui Dumnezeu așa cum au fost învățați de apostolul Pavel (*Faptele Apostolilor 18:24-26*). Având o educație temeinică și fiind învățători capabili, Acuila și Priscila „i-a arătat mai cu de-amanantul” intelectualului Apolo, Calea lui Dumnezeu”. Deoarece dorința lui Apolo era de a pleca la Corint pentru propovăduirea Evangheliei, Acuila și Priscila care cunoșteau bine biserica mamă din Corint și viața socială din cetate, se ocupa cu bucurie de pregătirea lui Apolo. Minunata familie dă dovadă din nou de multă daruire în lucrarea Domnului. Sunt: **bune gazde**, **prietenoși**, învățători dedicați, **slujitori neobosiți**.

Mai târziu, pe când Acuila și Priscila se găsesc la *Efes* iar Apostolul Pavel se afla și el acolo, datorită multor frământări din cadrul bisericii din Corint se vede nevoit să trimită bisericii o scrisoare în care printre alte lucruri deosebit de importante pe care le menționează le spune și despre activitatea neobositei familiei, Acuila și Priscila în lucrarea Domnului. Astfel în *1 Corinteni 16:19*, el transmite corintenilor: “Bisericele din Asia vă trimet sănătate. Acuila și Priscila, împreună cu Biserica din casa lor, vă trimet multă sănătate în Domnul”. Este evident faptul că biserica din Efes își desfășură activitatea în casa lui Acuila și Priscila.

În epistola către Romani aflăm că, Acuila și Priscila sunt din nou la *Roma*. Între timp Claudiu moare așa că, ei se pot întoarce în cetatea din care au fost expulzați. Apostolul Pavel scrie această epistolă când se afla în a doua sa călătorie în Corint. Prin Fivi transmite epistola la Roma. El salută cu toată dragostea pe cei din Roma: “Spuneți sănătate Priscilei și lui Acuila, tovarășii mei de lucru în Hristos Isus, cari și-au pus capul în joc, ca să-mi scape viața. Le mulțumesc nu numai eu, dar și toate Bisericile ieșite dintre neamuri. Spuneți sănătate și Bisericii care se adună în casa lor” (*Romani 16:3-5*). Deci o altă biserică este în casa lui Acuila și Priscila. Mai mult, aflăm că ei și-au pus viața în joc, nu știm exact în ce împrejurare. Apostolul nu uită și-și amintește de dăruirea și slujirea totală a lui Acuila și Priscila, transmite salutări familiei cât și credincioșilor care formau biserica din casa lor.

O ultimă menționare a soților Acuila și Priscila o face apostolul Pavel din închisoarea din Roma, în ultima sa epistolă, *2Timotei*. Tânărul său colaborator Timotei se afla la *Efes* și apostolul Pavel îi dă ultimele sale îndrumări. Ni se relatează: “Spune sănătate Priscilei și lui Acuila, și casei lui Onisifor” (*2Timotei 4:19*), ceea ce dovedește aprecierea și prietenia durabilă a apostolului Pavel pentru această exemplară familie.

Apostolul Pavel a știut să aprecieze deosebita familie, dragostea sa pentru ei s-a păstrat de-a lungul timpului. Revărsarea sentimentelor deosebite și căldura cu care se exprimă apostolul Pavel în relațiile cu Acuila și Priscila sunt mărturie a relațiilor minunate care au existat în biserica primară. El a fost un adevărat prieten care **a știut să slujească altora și care la rândul său a fost slujit de alții**. Acest fapt este ilustrat în epistolele sale. Deși apostolul Pavel a străbătut imperiul Roman, și a cunoscut mulți creștini, nu uită să amintească de creștinii care au contribuit la răspândirea Evangheliei.

Trebuie să remarcăm modul demn în care Acuila și Priscila prin meseria lor de “facerea corturilor” și-au câștigat existența și au ajutat și pe alții. Prin dărnicia și slujirea lor au contribuit la răspândirea Evangheliei, la dezvoltarea bisericii primare.

La Corint, Efes și Roma, Acuila și Priscila sunt membrii activi ai bisericilor locale. În casa lor se dezvoltă și cresc bisericile primare. Ei se dedică formării și încurajării multor slujitori ai bisericii (Faptele Apostolilor 18:27,28).

Și azi este mare nevoie de oameni ca Acuila și Priscila care să fie dedicați total lucrării Domnului.

LISTA DE CUMPĂRĂTURI

Louise Redden, o femeie îmbrăcată sărăcăcios, cu o privire de om învins, a intrat într-o zi într-o băcănie. S-a apropiat de stăpânul magazinului într-un mod foarte umil și l-a întrebat dacă nu ar putea să-i dea și ei pe datorie câteva alimente. I-a explicat cu glas ușor că soțul ei era foarte bolnav și că nu putea munci, și că aveau și șapte copii, care trebuiau hrăniți.

John Longhouse, băcanul, a privit-o de sus și i-a cerut să părăsească imediat magazinul său.

Având însă în gând nevoile familiei sale, femeia i-a mai spus: “Vă rog, domnule, o să vă aduc banii înapoi de îndată ce voi putea”.

John însă îi spuse că nu-i poate da pe datorie, pentru că nu are credit deschis la magazinul său.

Lângă tezghea se mai afla încă un client, care a auzit discuția dintre cei doi. Clientul făcu câțiva pași înainte și îi spuse băcanului că o să acopere el costurile pentru orice are această femeie nevoie pentru familia sa.

Băcanul răspunse parcă în silă: “Ai o listă cu cumpărăturile de care ai nevoie?”

Louise a răspuns: “Da, domnule”.

“O.K”, spuse bacanul, “atunci pune-o pe cântar și eu o să-ți dau marfă de aceeași greutate cu lista dumitale”.

Louise, ezitând o clipă, cu privirea în jos, băgă mâna în geantă și scoase o bucățică de hârtie pe care scrisese ceva în grabă. Apoi puse cu grijă bilețelul pe cântar, cu privirea tot aplecată.

Ochii băcanului și ai celuilalt client priveau plini de uimire cum cântarul stătea înclinat în partea cu hârtia. Băcanul, privind la cântar, s-a întors ușor către client și îi spuse mormăind: “Nu-mi vine să cred!”

Clientul a zâmbit, iar băcanul a început să tot pună pe cântar alimente. Cantarul tot nu se echilibra, așa încât acesta tot punea pe el alimente, din ce în ce mai multe, până când pe cântar nu a mai încăput nimic. Băcanul ședea privind cu dezgust. În fine, smulse bucățica de hârtie de pe cântar, și o privi cu mare uimire.

Nu era vorba de o listă de cumpărături, ci era o rugăciune, care spunea așa:

"Iubite Doamne, Tu îmi cunoști nevoile, așa că eu le pun în mâinile Tale."

Băcanul îi dădu femeii alimentele și privea în continuare tăcut, înmărmurit. Louise îi multumi și plecă din magazin. Celălalt client îi dădu băcanului o hârtie de 50 de dolari și îi spuse: "A meritat toți banii! Numai Dumnezeu știe ce greutate are o rugăciune".

PUTEREA UNEI RUGACIUNI! Așadar, dragă inimă, încrede-te în Dumnezeu pentru a-i vindeca pe cei bolnavi, pentru a-i hrăni pe cei înfometați, pentru a le da haine și adăpost celor ce nu au ceea ce avem noi.

Rugăciune pentru copiii mei

Doamne, îi aduc înaintea Ta, în rugăciune, pe copiii/nepoții mei astăzi și mă rog, potrivit Cuvântului Tău:

- ◇ Să-L cunoască pe Hristos ca Mântuitor al lor cât mai devreme în viață și să-și dorească să aibă o relație apropiată cu Tine în toată copilăria, adolescența și maturitatea lor (Marcu 10:13-16; Luca 2:52; 2 Timotei 3:15)
- ◇ Să cultive în viața lor rugăciunea, precum și slujirea și cugetarea asupra Cuvântului Tău (Iosua 1:8; Matei 4:4; Filipeni 4:6-7)
- ◇ Să aduci în viața lor adulți și copii care sunt pe placul Tău și care să-i ajute să ducă o viață tot mai evlavioasă (Psalmul 1:1-3; Filipeni 1:27; Proverbe 27:17; 1Corinteni 4:15)
- ◇ Să-i ții neprihăniți și să-i întărești, ca să poată rezista ispitelor (Iov 17:9; Psalmul 24; 3-4; 1Corinteni 6:18-20)
- ◇ Să aibă discernământ, înțelepciune, simțul responsabilității și o conștiință puternică (1Împărați 3:11-12; 1Timotei 1:5; Daniel 6:3)

- ◇ Să-i vadă pe ceilalți oameni așa cum îi vezi Tu și să se poarte cu ei cu dragoste și bunătate (Matei 25:35-40; Romani 12:10; Filipeni 2:1-4)
- ◇ Să-i aperi de pericolele emoționale, fizice și spirituale (Psalmul 28;7-9; Psalmul 41, Ioan 17:15; 2Tesaloniceni 3:3)
- ◇ Când vor părăsi “cuibul părintesc”, să fi adoptat valorile promovate de Domnul Isus Hristos și să vadă toate lucrurile din perspectiva vieții veșnice (Matei 28:18-20; Galateni 2:20; Filipeni 1-21)
- ◇ Să-și dea seama ce Îți dorești să faci cu viața lor și să caute să-și investească viața în propășirea Împărăției Tale (Psalmul 78:1-8; 103:12-18; 2Timotei 1:9)

Popoarele Bibliei

Fenicienii

Fenicienii au locuit o fâșie îngustă de pământ în nord-vestul Palestinei, pe țărmul Mării Mediterane, împărțită acum între Liban și Siria. Odinioară fenicienii ocupau teritorii mai întinse în Canaan, dar invazia Evreilor, sub conducerea lui Iosua (1380 î.Hr) i-a înghesuit într-o margine a mării.

Limitați teritorial de apele mării și de lanțul muntos al Libanului, fenicienii au devenit vajnici călători și cuceritori ai întinderilor de ape. Exploratorii feniceni au fondat o serie întregă de colonii de-a lungul coastelor Mării Mediterane și au funcționat ca veritabili cărauși ai mării, înlesnind comerțul și comunicațiile. Acest neam și-a cunoscut culmea de glorie între anii 1050 - 850 î.Hr. (Ezechiel 27:8,9).

Cu porturi minunate ca Tir și Sidon și cu o nesecată cantitate de lemn (cedru, brad și pin), fenicienii au devenit repede mari meșteri în construirea de corăbii. Pentru că israeliților nu le prea plăcea să meargă pe mare, fenicienii au devenit partenerii naturali de afaceri cu cei din Israel. Hiram din Tir, prieten cu David și cu Solomon, i-a ajutat pe evrei să-și construiască și să întrețină o flotă comercială (1 Regi 9: 26-28).

Religia fenicienilor nu era altceva decât o extensie a religiilor cananite. Și sistemul lor de închinare mergea până la sacrificarea de copii. Zeii erau și de parte bărbătească și de parte femeiască, avându-l ca patron suprem pe același Baal. Căsătoria lui Ahab cu fenicianca Izabela a prăbușit Israelul în idolatrie. Împăratul Ahab i-a îngăduit soției sale să așeze preoți ai lui Baal în poziții cheie din administrație (1 Regi 18:19). Mai târziu Solomon s-a închinat și el lui Astarteea, zeița Sidonienilor (1 Regi 11:5).

Una dintre cele mai interesante profeții din Biblie a fost rostită de Ezechiel împotriva Tirului și Sidonului (Ezechiel 26:1-21). La vremea când și-a rostit el profeția, Ierusalimul era dărâmat, iar cetățile feniciene erau în plină glorie. Nimeni n-ar fi crezut că cele rostite de Ezechiel se vor întâmpla întocmai. A venit însă vremea lui Nebucadnețar și a asediului ridicat de el împotriva celor două cetăți. Locuitorii cetății s-au refugiat pe o insulă din apropierea coastei și se credeau în siguranță acolo. Întru-cât nu avea corăbii, Nebucadnețar s-a gândit la un plan care părea imposibil: între țărm și insulă să fie construit un drum pe uscat. Toată oastea a primit ordin să dărâme tot ce era de dărâmat și să arunce totul în mare. Rând pe rând, așa cum prevestise Ezechiel, zidurile, turnurile și casele Tirului au fost dărâmate și aruncate în mare. N-a fost însă de ajuns. Atunci au răzuit pământul până au dat de stâncă și vatra cetății a ajuns “o stâncă goală” (Ezechiel 26:14). Când au isprăvit, Nebucadnețar a trecut pe uscat și a jefuit toate comorile fenicienilor.

Foarte interesant este și faptul că în spatele semeției Tirului, Duhul lui Dumnezeu îl desconspiră și-l osândește pe însuși Lucifer, heruvimul îngâmfat care a pierdut poziția de slavă și a fost aruncat pe pământ. Capitolele din Ezechiel sunt pline taine și revelații divine.■

Un corespondent al profeției lui Ezechiel îl găsim și în Isaia 23:1-18.

Cetățile feniciene Tir și Sidon sunt menționate și în Noul Testament. Domnul Isus a vindecat în acest ținut o fetiță stăpânită de demoni (Matei 15:21-28), iar primii creștini au misionat aici intens, când au fost alungați din Ierusalim (Fapte 11:19). Apostolul Pavel a trecut și el de multe ori prin Tir și Sidon (Fapte 15:3).

și-
de

(Biblia cu explicații)

- Maxime -

"Cred în Dumnezeu așa cum cred în răsăritul soarelui. Nu pentru că îl văd, ci pentru că văd tot ce atinge." (C.S. Lewis)

"Nu există oameni atât de buni ca să se mântuiască singuri - dar nici atât de răi să nu poată fi mântuiți de Dumnezeu."

"O credință mică te poate duce în cer, dar o credință mare poate aduce cerul la tine."

"Când nu-ți rămâne decât Dumnezeu, vei descoperi că Dumnezeu îți este suficient."

"Am ținut multe lucruri în mână și le-am pierdut, dar ceea ce am încredințat în mâinile Lui Dumnezeu este al meu și astăzi."

VINETELE - *vedetele culinare ale sezonului*

Dacă în Evul Mediu era considerată plantă decorativă, în zilele noastre vânăta a ajuns una dintre cele mai importante legume .

Vinetele au un fruct cărnos, cu coajă violet închis spre indigo, dimensiuni și forme variate, în funcție de soi. Culoarea poate varia de la alb la galben, roșu, violet, indigo sau chiar negru. Trebuie gătit imediat, deoarece pulpa se oxidează și devine maronie la câteva minute după tăiere. Dacă fructul crud nu are un gust prea plăcut, când este gătit, el devine fraged și capătă o aromă plăcută. Preparate termic, vinetele își păstrează aproape toate proprietățile nutritive. Pot fi

fierte, prăjite sau înăbușite în grăsime, cu roșii, ardei și condimente. Sunt combinația perfectă cu usturoi, carne de miel sau vită. Vânăta absoarbe o mare parte din grăsimile de gătit. Rețetele pe baza de vinete sunt deosebit de apreciate: musaca, salată, ghiveci, vinete împănate, murături etc. Vinetele conțin amidon, calciu, potasiu, sodiu, magneziu fosfor, vitaminele A, C, B1, B2, B3, B6, PP și au o valoare

calorică redusă: 100 g vânăță furnizează numai 20 calorii. Medicii le recomandă bolnavilor cu afecțiuni ale nervilor să consume vinete măcar o dată pe săptămână.

Secrete în... coajă violet!

- Alege vinetele tari, grele, cu coajă netedă și bine coapte.
- Nu le lăsa la temperatura camerei, fiindcă se amărăsc; se pot păstra, maximum o săptămână, în cutia de legume din frigider.
- Sunt mai bune vinetele mici, cele mari au semințe mai mari și pot fi amare.
- Refuză întotdeauna vinetele necoapte suficient, conțin o substanță otrăvitoare, numită solanină.
- Vinetele se digeră mai ușor dacă sunt trecute prin albuș de ou înainte de preparare.

Sănătate... vineție!

- * Sunt indicate în anemie, constipație, reumatism, afecțiuni hepatice și pancreatice, gută, diabet, boli cardiovasculare.
- * Micșorează nivelul de colesterol din sânge.
- * Conțin antioxidanți puternici, care protejează celulele cerebrale.
- * Sunt diuretice, benefice în afecțiunile digestive.
- * Datorită proprietăților deosebite - antianemic, laxativ, calmant, stimulent hepatic și al pancreasului, vânăta este indicată în anemie, scrofuloză, constipație, eretism cardiac, insuficiență a secreției urinare.
- * Vinetele sunt foarte bogate în fibre alimentare (2,5 g de fibre la 100 g vinete)
- * Previn bolile cardiovasculare.

Rețete cu vinete

Ratatouille - (amestec de legume)

Ingrediente: o ceapă, o vânăță mică, un dovlecel, doi ardei (culori diferite), o cutie de roșii în bucățele (400 g), sare, piper, trei căței de usturoi, ulei

Preparare: Curăță ceapa și tai-o în bucățele. Procedează astfel cu toate legumele. Încălzește puțin ulei într-o tigaie și călește câteva minute ceapa. Apoi răstoarn-o într-o craticioară. Călește apoi vânăta, dovlecelul și ardeii. Este bine să fie călite fiecare separat. Când toate sunt în cratiță, adaugă roșiile din cutie și pune condimentele. Lasă pe foc mic, 15 minute, cu capac, și amestecă din când în când.

Sufleu de vinete cu șuncă

Ingrediente: 6 vinete potrivite, sare, 3 pahare lapte, 250 g unt, 120 g cașcaval, 5 ouă, 150 g șuncă, 1 1/2 lingură făină, 600 g roșii, 6 căței usturoi, cimbru.

Preparare: Vinetele se curată și se taie în lungime (cu un cuțit inox), se presară cu puțină sare și, după jumătate de oră se spală, se storc și se pun pe șervet. Se sotează în unt pe ambele părți, într-o tigaie smălțuită. Se așează apoi într-un vas uns cu unt, se face un sos alb (din făină, 80 g unt și lapte), care se împarte în două: jumătate se amestecă cu șunca tăiată mărunt, puțină sare și se toarnă peste vinete, iar a doua jumătate se amestecă cu cașcavalul ras, gălbenușurile, puțină sare și cu albușul bătut spumă, apoi se pune sosul cu șunca și se dă totul la cuptor.

Poftă bună !

Salutăm surorile născute în luna **August** cu:

„Că

oare

ns să fiu mulțumit cu starea în care mă gădesc.”

Filipeni 4:11

ea o gradina foarte mare și frumoasa, in care nu gaseai două plante la fel. Într-o dimineță, intrând în grădina sa, o găsi pe toată vestejită și pe moarte.

Chiar lângă poarta era un stejar. Când regele l-a întrebat ce s-a întâmplat, stejarul i-a răspuns că e plin de tristețe și nu vrea să mai trăiască pentru că el nu e mereu verde ca pinul. Ajungând în dreptul pinului, regele repetă întrebarea. Pinul îi răspunde că s-a săturat de viață, pentru că el nu face struguri, ca vița de vie. Vița de vie se plânse că nu mai poate suporta să trăiască fără să facă fructe atât de mari ca piersicul. Și tot așa, răspunsul se repeta pe măsură ce regele își continua plimbarea. Deodată, privirea regelui se opri pe o floricică viu colorată. Singura floare care nu se vestejea, ba chiar părea că o duce foarte bine.

Regele a întrebat-o:

-Cum se face că tu nu ești tristă și sătulă de viață?

-O, la început am fost și eu exact la fel - răspunde floricica- apoi am stat și m-am gândit că dacă ai fi dorit în locul meu un stejar, aici ar fi stat un stejar, sau dacă ai fi dorit un piersic, cu siguranță ai fi plantat aici un piersic. Și atunci am înțeles că tu ți-ai dorit aici o floricică mică și colorată, și toată tristețea mi-a dispărut.

Mai important decât să te compari cu alții este să înțelegi ce te face pe tine special în ochii Lui.

Adresa de contact: **mariasimarta@yahoo.com**